

Юрій Новодворскі

МОЛЕСКІН

Дискурс
Брустури — 2022

УДК 821.161.2

Н 74

Новодворскі Юрій.

Молескін [повість] / Юрій Новодворскі. — Брустури : Дискурсус, 2022. — 176 с.

ISBN 978-617-7411-95-5

Данило Думанський – типовий представник покоління, що подорослішало в часи загарбницької війни росії на сході України. Ще зі студентських років Данило, стикнувшись із життєвими труднощами й негараздами, вчився долати їх по-своєму, разом із приятелями випробовував фортуна і врешті-решт потрапляв у небезпечні ситуації.

Зв'язавшись із кримінальним світом та великою політикою, Думанський разом із найближчими друзями стає пішаком у великих іграх і наражає на небезпеку не тільки себе, але й своїх рідних. Чи вдасться йому вкотре вийти сухим із води і обіграти серйозних супротивників? Чи зробить Данило правильні висновки і куди далі приведе його життя?

«Молескін» – гостросюжетна історія про дружбу, про компроміси із совістю, про сміливість і недалекоглядність, а також про те, наскільки далеко вдасться зайти звичайним українським хлопцям, що опинилися на роздоріжжі долі.

Імена, персонажі, місця, та події є витвором уяви автора. Будь-яка схожість із реальними особами, подіями і компаніями являється випадковістю.

Усі права застережено. Жодну частину цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

© Юрій Новодворскі, текст, 2022

© Дискурсус, видання, 2022

Передмова

Ще у стародавньому Римі говорили: кожна людина – архітектор своєї фортуни. Наші вчинки, думки, віра в себе, наше оточення і ще багато різних факторів у сукупності якраз і притягують таку незрозумілу, непередбачувану, всіма бажану і повсюди знану пані Удачу. Дуже часто в житті здається, що вона про вас забула і давно видалила зі своїх друзів, але в неї є одна характерна риса – з'являтися тоді, коли на неї вже не чекають. Ось така вона в нас примхлива, з характером не надто м'яким, зате, зустрівшись одного разу із нею, кожен може перевернути все з ніг на голову, змінити кардинальним чином. Та далеко не кожен зможе впоратися з подібними поворотами долі...

Інтро. Передісторія

Після подій 2014 року, коли по всій Україні прогриміла Революція Гідності й люди віддали свої душі і тіла заради омріяного, довгоочікуваного, світлого майбутнього, в очах українців можна було розгледіти надію на зміни, на те, що цього разу до влади прийдуть чесні, порядні люди, які дбатимуть про нашу неньку, а злодіїв і корупціонерів посадять до тюрем. Потім анексія Криму, яка відбулася настільки швидко, що українська влада не встигла й пискнути. Країна-агресор ввела війська на півострів і практично без спротиву, обдуривши місцеве населення, обіцяючи «золоті гори», захопила територію і в такий брутально-цинічний спосіб здобула «підтримку» кримчан, провівши під дулами зброї референдум. На цьому все не закінчилося. У Кремлі вирішили, що їм цього замало, і ввели війська на схід України. Почалася АТО – антитерористична операція, яка за законами і правилами цивілізованого світу повинна була б тривати декілька днів, максимум тижнів, проте в нас затягнулася на роки. Тисячі людських життів забрала війна на Донбасі! Тисячі сиріт, тисячі скалічених тіл і душ!

На всій території України населення переважно має скромні фінансові ресурси, тобто балансує на межі бідності. І тому люди часто готові йти на відчайдушні вчинки, оскільки всі хочуть жити, а в українській ситуації хоча б виживати.

І взагалі, хочу згадати фразу, яку любив використовувати один із найепатажніших артистів і громадських діячів сучасності – Тупак Амару Шакур, або, як він сам себе любив називати, Макіавеллі: «Тільки Бог може судити мене».

Данило Думанський народився в Івано-Франківську у середині 90-х років, його дитинство минуло у бідності. Життя навчило цінувати дрібниці і щирих людей. Ще з малих років реальність змусила його довіряти інтуїції, покладатися на самого себе, приймати рішення і потім відповідати за них. Даня, як багато хто його називав, не був відмінником у школі, але володів дуже корисною навичкою – вмів із мінімуму витягнути максимум. Не докладаючи особливих зусиль до науки, завдяки своїй спостережливості, кмітливості і винахідливості він зазвичай отримував хороші оцінки, що влаштувало всіх. Сім'я була досить чисельною: крім батька і матері в Дані була старша сестра Вероніка і молодший брат Михайло. Коли Данило відвідував середню школу, матеріальне становище його родини значно поліпшилося. Мама, Олена Іванівна, яка була хорошим лікарем-лором, почала непогано заробляти, влаштувавшись в одну з провідних приватних клінік, а тато, Андрій Ярославович, розпочав свій бізнес, який досить успішно розвивався. Він займався деталями для автомобілів. Після завершення навчання в середній школі для Данила прийшов час обирати вищий навчальний заклад. У багатьох українських сім'ях на той час вибором вузу займалися батьки, а не сам майбутній студент. За таких обставин і при тотальній корупції в університетах сподіватися на диплом, як на ключ до щасливого й успішного майбутнього, не доводилось. Ну хіба би заздалегідь все підмазали, тобто купили солодку місцину. Але далеко не у всіх батьків були такі зв'язки і гроші, щоби придбати для свого чада посаду. Тато і мама Дані теж схилились до принципу, що вони краще знають, куди вступати сину, опираючись на роки, досвід і т. д. і т. п. Вони переконали його в тому, що вступити

у Львівський національний університет на економічний факультет – найкращий і найперспективніший варіант. І найбільше на цьому наполягав Андрій Ярославович. Пані Олена намагалася декілька разів заікнути про медичний університет, але, добре обміркувавши і проаналізувавши ситуацію, зрозуміла, що Данилові не до медицини, тим більше старша сестра Вероніка, ось-ось збиралася стати лікарем, їй залишалося всього кілька місяців інтернатури.

Львів надзвичайно гостинно зустрів нашого першокурсника. Нічні клуби, п'янки до ранку, прогуляні пари, вічна нестача грошей, а на додаток – непереможний студентський пофігізм.

З дитинства Даня мав потяг до музики, тому спочатку для своїх, а в подальшому для ширшого кола слухачів студент став досить популярним діджеєм. Він мав абсолютний слух і хороше відчуття ритму. Ясна річ, таке заняття відкривало безліч нових можливостей. Це і купа знайомств, популярність, фінансова стабільність, оскільки за це ще й непогано платили. Добре, що в хлопця була голова, як-то кажуть, на своєму місці, і він умів вчасно зупинитися, тому грав у клубах не надто часто. Один раз – посеред тижня, другий – на вихідних, так що на навчання це особливо не впливало.

Проживши в такій двіжусі рік і вивчивши життя тусовки зсередины, Даня та ще двоє його товаришів-співмешканців по квартирі придумали собі ще одну прибуткову справу. Вони купували марихуану в Івано-Франківську, а продавали у Львові. Зі збутом проблем не було ніколи, тим більше хлопці продавали, за їхніми мірками, досить крупними партіями, не займаючись дрібним баригуванням, що мінімалізувало ризики. З клієнтами теж запар не було.

Попрацювавши більш як пів року діджеєм, Данило завдяки своїй комунікабельності за цей період знав уже практично «пів Львова».

Відхилимося від теми: куріння марихуани доволі розповсюджене явище у світі, більше того, – марихуана в багатьох цивілізованих країнах визнається ліками. Чомусь у місті Вашингтон додумались легалізувати канабіс, також у Канаді дали добро на ганджу, а от в країнах пострадянських не можна?! А чому? Бо краще змусити людей спитися алкоголем, так менше думають і деградують із космічною швидкістю. А якщо алкоголь ще й найнижчої якості – це навіть можна прирівняти до хімічної зброї! (Це була просто ремарка – лінія, яка підкреслює те, про що багато людей бояться відкрито говорити).

Повертаючись до схеми, яку вигадали Даня і кенти, можна сміливо сказати, що вона була практично ідеальною: продумано найдрібніші деталі. Почнемо з того, що хлопці ввозили товар двічі на місяць, домовившись між собою про те, що кожен із них трьох повинен забезпечувати транспорт почергово. І оскільки машини поки не мав ніхто, доводилося використовувати для цієї ризикованої справи батьків, а якщо точніше, то татів, які й близько не здогадувалися, у якій схемі їх юзають та що через кожних декілька тижнів у їхніх машинах перевозили відбірну карпатську марихуану. Ну а що?! Кожен викручувався як міг! Зі збутом проблем не було, бо Данило познайомився з Толіком, який походив із багатой циганської сім'ї, точніше, з ромської – цей народ більше любить, щоб його саме так називали. До того ж він зустрічався із однією групою Данила, яка і познайомила двох ділків на святкуванні свого дня народження. Тривала вся ця махінація або, як кажуть в народі, мутка декілька місяців, аж поки одного разу не стався фатальний збіг обставин, через який наші «бізнесмени» прикрили свою лавочку.

Сонячного осіннього понеділка батьки одного зі співмешканців Дані – Руслана – приїхали до Львова у своїх особистих справах і вирішили відвідати сина, забрати тару, в якій передавали хлопцям їжу, а заодно зустрітися з власницею квар-

тири, обговорити подальшу оренду. Студентів про це ніхто не повідомив, і поки вони зі спокійною душею куняли на лекціях, відбувалося доленосне викриття наших юних «ескобарів». Батьки Руслана і власниця квартири Світлана Георгіївна перебували у помешканні. Зібравши посуд, мама Рулі вирішила окинути оком шафу свого сина, подивитися, як справи з його акуратністю стосовно власних речей. Випадково натрапила на пакет, у якому, говорючи вуличним сленгом, було десять стаканів шмалі і приблизно 100 грамів бошок. Замість того, щоб поставити на місце і потім з'ясувати з хлопцями, що це і як воно там опинилося, вона, наївна і допитлива, зайшла з цим добром на кухню і при Світлані Георгіївні запитала у чоловіка:

– Що це за трави у Русланчика в шафі?!

Настала напружена хвилина мовчання, батя зрозумів усе одразу, Світлана Георгіївна також, тож буквально за декілька хвилин спалахнув скандал із розмахом боллівудського екшену. Власниця квартири, принципова жінка старої совкової закалки аля кагебістка-стукачка, нічого не хотіла і слухати, вона почала викликати поліцію і галасувати на весь будинок, що з її хати зробили наркоманський притон. На весь цей «цирк» позбігалися сусіди і, як наслідок, батьки Руслана потрапили в таку ситуацію, яку не могли собі уявити навіть у найстрашніших снах. Сусіди повибігали в під'їзд, приблизно через 25 хвилин приїхали лягаві, мама Руслана у напівінфарктному стані очікувала на швидку допомогу, тато за якихось пів години посивів, зблід до вигляду трупа, але продовжував затирати цю всю історію, надзвонюючи всім, кому можна і не можна, бігаючи від дружини до Світлани Георгіївни, від Світлани Георгіївни до поліціанта, який, ніби запрограмований, писав протокол, не реагуючи на всю метушню навколишнього світу.

За декілька днів ситуація трохи втихомирилася, все вирішилось. Це ж знаменита корупція в Україні. Занесена сума у певний кабінет робить дива! Але покарання наші студенти

відбули досить жорсткі. З ментами і власницею квартири непорозуміння затерли, не безкоштовно, звісно, але досить малою кров'ю – принаймні з універса нікого не поперли. Батьки також вирішили розселити «трьох мушкетерів» окремо і по максимуму скоротити їхнє спілкування. Вдаватися в деталі покарань, які отримав кожен із них, сенсу немає, бо історія не про це. Але те, що після того злочасного дня їхнє життя змінилося, – це факт. Не впевнений, що хтось із пацанів дуже пожалкував про цей вчинок, скоріш це була наука на майбутнє: уважніше і продуманіше підходити до справи...

Руслан після згаданих перипетій занурився з головою у навчання, напевно тому, що пережив це все найважче. А також надзвичайно вболівав за свою репутацію перед батьками, тому намагався виправити її за будь-яку ціну. В подальшому складав практично всю сесію на відмінно і позиціонував себе як майбутній затребуваний юрист. Вадим, про якого ми практично не згадували, за деякий час вирішив переїхати до своїх родичів у США, забивши болт на українську вищу освіту. Зі всіх трьох він типова, нецікава особистість, про яку навіть бабусі на лавці біля під'їзду неохоче говорять. Данило із мінливим успіхом продовжив здобувати освіту, але у Львові він один став своїм, продовжив займатись діджеїнгом і досягнув у цій справі певних висот. Приблизно через рік після цих прикрих подій, себто фатального викриття на квартирі, Даня вперше серйозно закохався. Звісно, Львів – це місто, до якого з'їжджаються студенти не тільки зі всієї України. І якщо ти адекватна, симпатична, цікава особистість – проблем на любовному фронті в тебе точно не буде, а знайти пригоди на свою дупу – це одна з улюблених справ студента всіх часів. Наш економіст-діджей завжди користувався успіхом у слабкої статі, бо любляв інтрижки, секс по дружбі, тимчасову закоханість, яка переростала в гарячий еротичний вікенд. Це були нормальні явища для нього. Солодкі студенточки, моделі, дочки депутатів, прокурорів, співачки, молоденькі офіціантки і викладачки

з універсу – хто тільки не прокидався зранку на славнозвісній квартирі! Таким звитягам позаздри́в би навіть епатажний Джек Горобець.

Але, як зазвичай буває, справжнє кохання приходить, коли його взагалі не очікуєш. Після відіграного сету в клубі «Pozitiff» Данило підійшов до бару замовити собі Red bull з горілкою. Це був день студента, і в клубі зібралося багато першокурсників; до барної стійки пройти було практично неможливо, вулик зі студентами гудів на повну, двіжуха нереальна! Наш діджей, якого знав увесь персонал, міг без перешкод максимально швидко замовити те, що йому хотілося. І тут, стоячи біля бару зі своїми друзями, він відчув, як хтось вдарив його по плечу. Подумав, що це один зі знайомих, але коли озирнувся, то побачив тендітну дівчинку з карими очима, розкішним довгим чорним волоссям, як у супутниці Алладіна Жасмін, і з чарівною усмішкою, яка вмикає мозок, ніби рубильник з електроенергією. Тут чував упав у повний ступор, час ніби зупинився; йому здавалося, що у всьому цьому хаосі, шумі і натовпі вони тільки вдвох. Буквально за якусь мить дівчина сказала: «Я перепрошую, замовте для мене мінеральної води, бо до барної стійки неможливо добратися. Ось, візьміть гроші, буду дуже вдячна».

Знаєте, є такі ситуації коли людина потрапляє в іншу реальність, не розуміє, що відбувається, і не може нічого вимовити. Якимось дивом роздуплившись, Даня зміг із себе видавити тільки це одне слово – «Добре». Ось на такій ствердно-позитивній ноті і почалася ця «love story». Діана теж навчалася в університеті Франка, але на журналістиці. Родом дівчина була з міста Чернівці, що всього за 130 км від Івано-Франківська, де народився наш герой-коханець. Можна сміло сказати, що цю зустріч організували вищі сили. Даня й Діана були ніби створені одне для одного ідесь підсвідомо про це здогадувалися. Наступних декілька місяців парочка практично не розлучалася. Такий собі режим камасутри

24 на 7. Хлопець мінявся на очах, кохання ніби окрило його; в універсі результати значно поліпшилися. Із вічно сонного студента він перетворився на усміхнену, життєрадісну молоду людину. Дівчина теж змінилася: вона почала розквітати як жінка. Даня подарував їй багато любові і уваги, що не могло не додати впевненості в завтрашньому дні і, найголовніше, вона відчула себе бажаною, коханою, душа і серце були зігріті в полум'ї турботи і ніжності. Механізм взаємного потягу налаштувався за надзвичайно короткий період. Піком їхнього роману була спільна поїздка до Праги на Новий рік. Їхній союз міцнішав і міцнішав... Але одного зимового ранку Данило прокинувся від телефонного дзвінка – йому зателефонувала мама і схвильованим голосом повідомила, що тато під ранок потрапив у аварію, його госпіталізували, і він перебуває в реанімації у надзвичайно важкому стані. Останнім часом справи на фірмі йшли, м'яко кажучи, не дуже добре, й Андрій Ярославович частенько шукав вихід із цієї ситуації в алкоголі. Цього разу все закінчилось плачевно. Вертаючись із посиденьок, які він тепер часто влаштовував із друзями, за кермом добряче напідпитку, він не впорався з керуванням і на високій швидкості зіткнувся лоб у лоб із вантажівкою.

Даня швиденько зібрався і першим же ж автобусом приїхав до Івано-Франківська. Тієї ночі серце пана Андрія перестало битися. Ця ситуація повністю змінила життя для багатьох людей. Після похорону глави сім'ї на Думанських чекало багато випробувань, їхнє розмірене, комфортне життя перетворилося на клубок проблем, розплутування який лягло на плечі вдови і старшого сина.

Щоб урятувати фірму, батько Данила незадовго до смерті позичив гроші у таких людей, з якими знатися було не особливо безпечно, а мати справи з грошима – й поготів... Точної суми позики ніхто, крім представників кримінальної організації, не знав, тобто спекулювати, а точніше значно збільшити цю суму взагалі не було для них проблемою.

Продавши і віддавши все, що було можливо, Даня і його мама дивом зберегли їхній сімейний будинок і невеличку дачу в горах, про яку ніхто не знав. Звісно, про жодне продовження навчання у Львові на стаціонарі і мови не могло бути. Якраз починалася сесія, і можна було легко перевестися на заочну форму навчання. З Діаною стосунки з кожним днем погіршувалися: просто на неї не було часу, а дівчина ніяк не могла звикнути до того, що тепер вона не центр світу і на їхній планеті кохання відбулися зміни. Настав різкий перехід від студентської романтичної безтурботності до жорстких непередбачуваних реалій, які диктує життя. Їй просто потрібно було проявити терпіння, дати можливість вшухнути цій бурі емоцій, але вона нашіфувала собі зовсім інше, переконала себе, що стала непотрібною. Дівчина вирішила, що прийшов час дозволити собі вийти у вільне плавання, тобто серед потенційних залицяльників пригледіти собі нового хахалю. Маючи ефектний вигляд і харизму, особливих зусиль для повернення чоловічої уваги їй докладати не треба було. Діана вміла сподобатися, навіть більше: вона реально ташилась від цього. Ну і тут за збігом обставин чи за вказівкою долі на горизонті з'явився Артёмка Марков, син відомого львівського бізнесмена, студент ЛНУ імені Івана Франка юридичного факультету, майбутній татковий директор. Це в кращому разі, а в гіршому – майбутня таткова проблема, яку будуть відправляти в Ізраїль чи ще кудись міняти перегородку в носі: ну просто дуже хлопчина полюбляв колумбійський насморк. Звісно, Діанка навіть не здогадувалася, наскільки Артем прикипів до елітного порошку; в її очах він був стильний, симпатичний молодий хлопець, одягнений як з голочки в італійські бренди і на новому лексусі. Вся ця блискуча і заманлива обгортка не могла не подобатися грайливим студенточкам. І хоча наша журналісточка ніколи не була меркантильною хвойдочкою, але наживку проковтнула. Почалося все з безневинних посиденьок у кафе, у колі друзів, після яких Артём декілька разів

підвозив її додому – не більше і не менше, але всі ми знаємо, чим здебільшого закінчуються такі зв'язки і спілкування. У Дані, звичайно, у Львові було багато знайомих, тож ця інформація досить швидко дійшла до нього. Спочатку він не надавав цьому значення, хоча насторожився, але враховуючи сімейні трабл, які йому довелося розрулювати, фокусуватися на тому, що до його дівчини, можливо, підкреслюю, можливо, підкочує яйця якийсь мажорчик, він не став. До того ж був упевнений у ній і в тому, що їхні стосунки базуються на щирих і взаємних почуттях. Взагалі хлопців такого типу як Артем він часто називав «маминою піською». Не тому, що Данило зневажав чи ігнорував цей прошарок суспільства – у будь-якому разі серед його знайомих таких було багато, просто особливої дружби з ними не водив.

Ближче до весни фінансовий стан сім'ї Думанських тільки погіршився. Даня пішов на роботу торговим агентом. З поставленими задачами хлопець справлявся добре, але перспективи в цьому не бачив, хоча старався з усіх сил. Стосунки з Діаною перервалися якимось раптово і неочікувано з присмаком недомовок. Коли вчергове наша студентка не брала увечері слухавку, – а Даня був поінформований, що вона веселиться з «новими друзями» в клубі, – без скандалів і з'ясування стосунків молоді люди припинили спілкування. Все відбулося однієї миті – так, ніби нічого й не було взагалі. Життя любить випробувати, щоби людина могла зрозуміти, хто біля неї: змія, яка своє шипіння видає за солодкий спів, чи вовчиця, яка залишиться з тобою до останнього подиху. Ну, можливо, це занадто, трошки перебір, але якимось так...

Після смерті батька Данило зрозумів ціну і вартість грошей, відчув, як їх важко заробляти і як легко вони «випаровуються» з гаманців і кишень. Такий розклад не дуже його задовільняв, тому що хлопець звик до досить комфортного життя; не так, щоб витратити гроші на будь-яку примху, але дозволяти собі багато чого...

Закінчивши універ, попрацювавши декілька років на скупих комерсів, Даньчик взявся за старе, але тепер справа була серйознішою, масштаби – не до порівняння. Яюсь у п'ятницю Даня зустрівся зі своїми друзями дитинства Іваном Татрчуком і Максимом Курзаєвим. Хлопці давно не бачилися, оскільки Макс жив у Києві і приїжджав досить рідко, а в Івана недавно народився син. Так що вирватися з друзями на пиво можливостей у них практично не було. Самі розумієте: сім'я, робота, рутинні проблеми так закручують і затягують, що холодний півасік з кентами бачиш хіба у снах. Перехиливши по кілька бокалів, почали згадувати історії з веселого минулого, і розмова яюсь дійшла до того, як декілька років тому Даня та ще двоє ділків возили марихуану у Львів, де її збували і де потім їх накрили через дебільний збіг обставин. Коротше кажучи, ця вся історія переросла в дискусію, у якій кожен почав висувати свої версії того, як би ситуація склалася за інших обставин. Добре нафантазувавши і насміявшись із цієї легендарної історії, розмову перевели на буденщину, про те, що хочеться жити краще, заробляти більше, про тотальну корупцію і беззаконня, яке панує в Україні. І тут ні з того ні з сього Ваня запропонував: «А чому би знову не ризикнути і не зайнятися старою доброю марихуаною, але тепер більш скрупульозно підійти до цієї справи?» Після його слів очі загорілись у всіх: зайвий кеш у наш час не завадить нікому. Через день тріо зустрілося за кавою з добре відшліфованими ідеями, як втілити їхній задум у реальність. Цього ж вечора Макс повертався у Київ, так що вирішувати потрібно було вже і негайно: або туди, або сюди...

Весь задум полягав у тому, що функції були розподілені. Макс повинен був рішати зі збутом трави у Києві, оскільки мав там хороші знайомства особливо у різних темних сферах. Він знав людей, які були серйозними кримінальними елементами і мали потужні зв'язки по всій Україні, від Львова до Луганська. Ваня працював начальником одного

з терміналів Івано-Франківської філії «Майбутньої пошти» – найбільшої в Україні компанії з доставки товарів. Переважно він відповідав за логістику, перевезення товару з точки А в точку Б. Маючи своїх прикормлених водіїв і порішавши з внутрішньою службою безпеки компанії, він організував безперебійну, надійну поставку товару. На Данилові плечі впала місія вирощування якісного, елітного продукту. Напевно, найскладніша задача. Маючи далеко в горах у Косівському районі дачу і шматок власної землі, він перетворив це маленьке угіддя на сучасну плантацію марихуани. За дачею багато років приглядав друг сім'ї дід Микола. Основною проблемою реалізації афери було переконати старого у доцільності і важливості цієї справи. Старенький попри свій вік був досить сучасною людиною, тим більше розумів, через які випробування пройшов Данило. Дід Микола дуже поважав його батька, а молодшого Думанського вважав практично своїм онуком. Тому, попри всю небезпеку, зразу погодився допомогти всім, чим зможе. Величезний плюс у тому, що на дачі була проведена електрика, а отже урожай можна було вирощувати цілий рік. Хлопці купили для цього всі необхідні деталі й апаратуру. Буквально за пару днів все було придбано для відкриття «лабораторії». Сучасні гроубокси і гроутенти, натрієві лампи і LED-панелі, електромагнітні регулятори, які автоматично забезпечують плавний розігрів ламп і захищають апаратуру від стрибків електроенергії. Для того, щоб запах не накопичувався в приміщенні, для циркуляції свіжого повітря були куплені витяжки і вентилятори. Також була встановлена система поливу для мінімізації людської праці, таймери і датчики клімату для вчасного забезпечення рослинам світла. Підпільна лабораторія містилася неподалік села Снідавка Косівського району Івано-Франківської області. Посеред казкових Карпатських лісів і полонин заховалась симпатична дерев'яна хата, огорожена сучасним парканом, і новенькими вікнами й дахом. На подвір'ї був

колодязь, мангал і невелике складське приміщення. Батько Данила дбав про дачу, тому, коли була фінансова стабільність, завжди старався вкладати кошти в облагородження і ремонт цієї затишної оселі. Будиночок розташовувався майже у лісі і був непримітним для туристів. З його вікон можна було розглядати нереальної краси карпатські простори. За кілька кілометрів від хати було урочище Терношори – загадкові, таємничі скелі посеред сосен і смерек. Колись сім'я Думанських частенько навідувалась у ці місця. Так що для Дані вони мали особливе місце у пам'яті і серці: викликали у нього позитивні і добрі спогади про дитинство, про те, як він із братом і сестрою лазили по скелях, грали у хованки, а потім всі разом дружньою родиною готували вечерю.

Дід Микола був знаним і поважним гуцулом у тих краях, як кажуть – справжнім газдою. Андрій Ярославович завжди матеріально підтримував старенького і його сім'ю. З поваги до діда, знаючи, що він опікується цією хатою, місцеве населення не сміло не те що шкодити чи щось вкрасти, а й заходити на подвір'я без дозволу. Дід Міко, як любив ще з дитинства називати його Данило, був мудрою і хитрою людиною. Багато місцевих жителів прислухались до його думки, а багато і побоювались, бо мав міцні руки, і не один діставав від нього по зубах. А від гуцулок відбою не було. Різні легенди ходили по горах про його любовні подвиги. Настоянка кореня джанджури, мед, горіхи – стабільний дідовий раціон. Справжній приклад для молоді, як у такому похилому віці залишатись у тонусі.

Після того, як встановили всю апаратуру і провели для старого детальний інструктаж, дід витягнув літрову пляшку домашньої медовухи, шмат сала і свіженьку бринзу. Івана і Данила це надзвичайно потішило, бо день був досить нервовий, і всі хотіли розслабитись хоч трішки. В Україні по селах роботи мало. Молодь здебільшого їздить на заробітки в інші країни: Польщу, Словаччину, Чехію. Хлопці запропо-

нували Миколі знайти кілька надійних помічників, бо один він із цим всім би не впорався. Тим більше, що планувалось посадити замасковану плантацію не тільки на власному подвір'ї, а ще й у горах, навіть вже підібрали кілька місцин. Ну а для вирощування в штучних умовах, тобто в будинку, для того, щоб дід швидше роздуплився зі всією технікою, декілька молодих голів для допомоги не завадить.

Розливши по 50 грамів медовухи, дід почухав голову, пару секунд подумав і повідомив пацанам, що є в нього кандидати на таку справу. Тут ні з того ні з сього старенький підірвався з-за столу і сказав, що вернеться за кілька годин і приведе помічників на знайомство. Такий підхід до діла не міг не подобатись. Десять за дві години дід Міко вернувся з трьома пацанятами, приблизно років по 16-18. За цей час Даня накрит на стіл, а Іван якраз досмажував м'ясо на мангалі. За трійку гостей старий ручився, розказав, що їм можна повністю довіряти. Для молодшого Думанського цього було достатньо, слово Миколи було міцне як камінь, і якщо б він хоч трішки сумнівався, ніколи б його не дав. Двоє з трьох були рідним братами – Тарас і Віталік Гуменюки. Їхній тато ще років 10 тому поїхав у Росію і пропав. Ніхто не знає, що з ним сталось, а мама 5 років тому померла від тяжкої хвороби. Лишились брати з бабусею і дідусем. Молодший, Тарас, якраз переходив у випускний клас у школі, а старший, Віталік, уже другий рік ховався від воєнкомату. В університет вступати змоги не мав і не надто хотів, перебивався різними роботами і помагав вдома по господарству. Третього, Васю, місцеві називали Псом, бо коли був малим, то завжди ходив обшарпаний у старих порваних лахах. Народився в неблагополучній сім'ї, батьки були алкоголіками, тому до дитини особливого інтересу не проявляли. Дід Микола, можна сказати, виховав малого, бо жили по сусідству. Васька лише закінчив школу, про подальшу освіту і не мріяв. Ця трійця пацанят не мала що втрачати, тому сприймала запропоно-

вану справу не тільки як можливість заробити гроші, але й як шанс вирватись із усіх негараздів, що випали на їх долю. Кожен із них був надзвичайно спритним і кмітливим, умів тримати язика за зубами, роботи не боявся, мав повагу до старших, умів слухати і хотів учитись.

Час пролетів непомітно, завдяки злагодженій роботі команди прийшов момент збирати урожай. Результат був значно кращим, ніж усі очікували, що за якістю, що за кількістю. Даня з партнерами не могли натішитись – механізм запрацював, тепер тільки вперед.

Відмінну марихуану забирали на машині в Карпатах, а точніше біля села Снідавка, потім перевозили її до Франківська. Зазвичай процедура відбувалась посеред ночі, подалі від допитливих очей. Віталік і Вася Пес пакували траву у герметичні пакети, а потім у велику сумку, яку набивали також білими сушеними грибами для маскуванню у разі непередбачуваних обставин. Також гриби в сумці давали специфічний запах, так про всяк випадок, якщо в якогось мента надто хороший нюх. Данило з Іваном перевозили це все добро на термінал «Майбутньої пошти», звідки через водіїв, які були в долі, передавали на Київ. У столиці товар приймав Макс і переправляв місцевим баригам, які завжди були ласі до карпатської ганжі, бо знали, що вона – ну дуууже файна.

Тиждень за тижнем, місяць за місяцем вибудована система працювала злагоджено. Київ місто велике, попиту на товар удосталь. Поставки були не настільки масштабними, щоб шкодило чіємусь бізнесу, тим більше Макс мав певні домовленості в цих колах. «Карпатка», як називали кияни цю траву, нікому не стояла поперек горла. Можна сказати більше, Данило і Ко з кожним днем набирали все більшої ваги. Про них почали говорити серйозні люди, а ті, хто знав пацанів особисто, відгукувався про них із повагою. Такий результат не міг залишитись не поміченим на найвищому рівні. З українського олімпу влади за ними пильно стежив

бізнесмен і політик, депутат Верховної Ради України і співвласник одного з найбільших банків, мережі готелів і ще всякого різного законного і не дуже – Анатолій Левченко. Нещодавно повернувшись із Мексики, зі славнозвісного Канкуну, куди він полюбляв час від часу навідуватись то по справах, то відпочити зі своєю соковитою подружкою, Анатолій Вікторович сильно потребував людей для свого нового гешефту. Справа в тому, що пан Левченко за певні заслуги отримав можливість, а точніше, йому дали добро на постачання коки у столицю України. Звісно, він не був одноосібним власником і керівником цього бізнесу, були і більші гравці на ринку Києва, але свою долю і недоторканість він отримав. Всі ми прекрасно розуміємо, що справи і домовленості в такій сфері досить відносні, таке собі ходіння по тоненькій кризі, але дивіденди, які можна отримати, нівелюють страхи, переживання і різноманітні дискомфорти, які можуть засісти в голові. Жага до збагачення дуже потужна рушійна сила.

Приблизна схема була такою – товар прибував у порт Констанца в Румунії. Цей порт багато років служив і служить контрабандистам як вікно в Європу, через яке можна доставити, що хочеш і скільки хочеш, – головне не забудь щедро віддячити. Може виникнути питання, чому не в Одесу? Відповідь і причина були в тому, що зараз в Україні нестабільна ситуація, влада може несподівано помінятися, в порту багато людей, які співпрацюють із спецслужбами і поліцією. Коротше кажучи, працювати через одеський порт не надто надійно, занадто багато голодних чайок полює в тих краях. Інша справа порт Констанца в Румунії – не перший десяток років туди приходять кокаїн, який виростили і передали працюючі латиноси. Можна сказати, що з роками румуни заробили репутацію професіоналів вищого ґатунку у контрабандистських мутках. Корупція в цій країні нікуди не ділась, люди комунікабельні, вміють домовлятися, люблять дорогі автомобілі і красивих коханок, отже, від зайвих грошей не відмовляться.

А найголовніше у цій ситуації: вони добре знають, що з українцями краще не жартувати, тому за винагороду перфектно виконують свою частину роботи.

Через потрібних людей пан Левченко вийшов на Данила і домовився про зустріч у Києві. Часу розкачуватись і довго думати не було, бо буквально за місяць мала прийти перша поставка товару в Констанцу. Так що групу «Десперадос» (на честь легендарної відеогри), як Анатолій Вікторович придумав її називати, треба було формувати негайно. Буквально на наступний день після телефонної розмови Іван і Данило приїхали в Київ і зупинились у Макса на квартирі. Кожен із них розумів, що на кону дуже серйозна двіжуха, тому старались не обговорювати варіанти подій, які мали відбутись за декілька годин. Пішли за принципом «нехай буде те, що буде», добре розуміючи, що відмовлятись від пропозиції людини калібру Левченка, м'яко кажучи, не варто.

Зустріч відбулась в одному з фешенебельних закладів народного депутата. Права рука і найбільш довірена особа Левченка Костя Хрящ дуже чітко доніс усю інфу. Хлопці лиш переглянулись, після чого Данило сказав: «Костя, зробим «все по красоті». Після офіційної розмови через якихось пів години до славної компанії приєднався і сам Анатолій Вікторович, Дуже йому хотілось особисто познайомитись із «Десперадос».

Після приїзду в Івано-Франківськ Даня відразу взявся до справи. Через знайомих потрібно було винайняти хату у Верховинському районі, поближче до румунського кордону, десь далеко в горах, щоб подалі від людських очей. Ну і, звісно, потрібні були люди для виконання поставлених завдань. Брати Гуменюки не дуже підходили під цю роль, ну і Вася Пес ще не мав того досвіду, щоб йому довірили таку серйозну місію. Все-таки вони ще діти, а на кону занадто великі гроші і відповідальність. Порадившись із Іваном, Данило вирішив звернутися до свого давнього хорошого товариша.

Саша Тарнавський – колишній спортсмен, доволі успішний боксер, який зараз мав свою охоронну фірму. Даня знав Сашу вже багато років, не одну проблему довелось разом розгрібати. Саня був пацанячий, тобто добре знав закони вулиці, як-то кажуть, косяків за ним не водилося. У юності не раз доводилося стояти спина до спini у розборках під клубами. Гроші Тарнавський не те що любив, а обожнював так, що почувши інформацію від Дані, переваривши швиденько усе в голові, двома руками і ногами був за кооперацію. Саша порадив надійних людей, і оскільки з роботою в Україні було туго, то мав певність, що від серйозних грошей (по мірках наших зарплат) вони не відмовляться. Анатолій Вікторович виділив досить значну суму на всі потреби для організації роботи. Приблизно 80 тисяч доларів. За ці бабки треба було купити два потужних позашляховики, квадрокоптер для розвідувальних дій, орендувати будинок у горах, в хату теж треба було багато чого докупити, щоб людям там жилося більш-менш комфортно. Завдання пацанів, які мали жити в гірській хаті, було досить простим. Їм потрібно було перебувати в горах десь два тижні, адже у будь-який момент міг пролунати телефонний дзвінок або прийти смс із координатами, куди під'їхати і забрати товар. Кордон між Україною і Румунією в Карпатських горах досить відносний і практично не охороняється, прям рай для контрабандиста. Спочатку хлопці чергували по четверо осіб, але потім вирішили, що двох цілком достатньо, плюс в допомогу відправляли або старшого Гуменюка, або Васю Пса. Робота була побудована за принципом два тижні через два, вахтовим методом. Налагоджений трафік Констанца (Румунія) – Верховинський район (Україна) – Івано-Франківськ – Київ безперебійно працював уже близько пів року. Схема працювала без серйозних проколів. Саша і Даня зорганізували весь процес на спартанській дисципліні. Звичайно, на початку були моменти, через які ледь не виникли проблеми, але людей було вчасно

замінено і справедливо покарано, щоб більше ніхто не дозволяв собі легковажити і заграватися.

Левченко був задоволений, як його «Десперадос» вибудували систему. Новий гешефт пану депутату приносив досить кругленьку суму чорної готівки в його скарбничку. Побачивши, наскільки швидко і професійно пацани впорались із налагодженням трафіку, Анатолій Вікторович вирішив задіяти їх у ще одній делікатній мутці. Справа в тому, що на носі були вибори у Верховну Раду України, і непотрапляння туди грозило пану Левченку втратою престижу, статусу, депутатської недоторканості і ще мільйона привілеїв і можливостей. Тож питання виграшу на виборах для нього було не просто важливим, а архінеобхідним. Тому в негайному порядку у Франківськ був відправлений Костя Хрящ із бригадою. Завданням Костяна було переконати Даню і компанію створити такий собі спецпідрозділ, який повинен буде займатися незаконним збором інформації і компромату на політичних конкурентів його шефа, а те, що Левченко був в опозиції до влади, ускладнювало і робило усю цю затію удвічі небезпечнішою. Насправді Анатолій Вікторович добре розумів, що йому навряд чи відмовлять у цьому добровільно-примусовому проханні-пропозиції.

Спеціально для цієї зустрічі була орендована лакшері вілла у Карпатах, біля села Микуличин. Не зтягуючи процес, відразу після приїзду Костя зібрав усіх за столом і озвучив слова, які передав шеф. Вислухавши праву руку пана Левченка, Данило, Іван і Саша кілька секунд просто мовчали. Правду кажучи, вони були в легенькому шоці. Кожен із них прекрасно розумів, що справа набула надто серйозного характеру, щоб одразу погоджуватись або відмовлятися. Потрібно було порадитись і все зважити. Даня взяв ситуацію у свої руки і сказав Хрящу, що їм потрібен день для того, щоб все переварити і дати відповідь. Сторони переговорів вдарили по руках, такий хід подій задовільняв обидві сторони.

Потім влаштували гучну паті в кращих традиціях, але декому було зовсім не до святкувань. Після того, як київські гості добряче начастувалися віскі, відбірним коксом і порозходились по номерах розважатись із нанюханними стриптизерками, Думанський і двоє його друзів отримали можливість обдумати перипетії сьогоднішнього дня і обговорити подальші дії. Проблема в тому, що вирішувати потрібно було швидко, а часу було обмаль. Для Івана і Саші визначитися було вдвічі складніше, бо в обидвох були сім'ї і діти. Кожен із них розумів, на яку небезпеку можна наразитись, прийнявши пропозицію Анатолія Вікторовича. Одне діло, по-тішому крутити ділішки вдома, де всі всіх знають, все проплачено і навіть у разі ЧП можна буде порішати. А зовсім інше – їхати воювати за місце під сонцем у Київ – одне з найнебезпечніших міст Європи. І найголовніше, у разі мінімального проколу з високою ймовірністю можна було отримати кулю в лоб як не від чужих, то від своїх. У Данила була кардинально інша ситуація. На той момент він не мав серйозних стосунків, а створення сім'ї було лише в далеких планах. Тому весь був занурений у роботу. Так що десь підсвідомо одразу знав, що погодиться. Наскільки їм трьом пояснив Хрящ, створення, так би мовити, спецзагону для збирання інфи мало тимчасовий характер і було спрямоване суто під вибори. Посидівши і пометикуювавши деякий час, тріо вирішило, що Саша і Даня поїдуть у Київ на цю місію і прихоплять із собою ще кількох людей, а Іван залишиться поки що на місці наглядати за карпатським трафіком. Тим більше, метод перевезення кокаїну значно удосконалили. Придумали переправляти товар із Карпат до Івано-Франківська у сміттевозі. Підкупити водія було простіше простого. Адже кому спаде на думку серед ночі або під ранок зупиняти машину зі сміттям і її обшукувати.

Під час сніданку Данило повідомив Хрящу, що вони готові узятися за виконання завдання...